

που νάνος φαίνεται μικρός και ὁ Τιτάν ἀκόμα και ὁ γαιθάρου τραγουδοῦν γίγαντομάχαν χρόνους, πονῶ και ἀπελπίζομαι μετὴν μικρότητά μου και θέλω νάνον νὰ ἴδω μικρόσωμον κοντά μου.

Ἐλάτε, νάνοι προσφιλεῖ, ἔλατε τέλος πάντων... ἀπηγόθησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων, ἐποὶ δὲν στρέφει πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα τοῦ κανεῖν και οὐρα τὸ σαρκίον μου μικρὸν και ἀφανῆς, και μετὰ αὐτοῦς τοὺς γίγαντας τὴν ἀνθρωπιά μου χάνω και ἀδελφός κατέρχομαι και χαρτοσὰ δὲν πᾶνω.

Ἄν εἶναι τόσοι γίγαντες εἰς ἄλλην γῆν εἰπέτε... Ἰσοῦ ἴδω Μπουλκίηδες, κλεινοὶ εὐρεοῦδάται, και Μεγαλόσταυροι Τοιγγοροί, τοῦ ἔθνους εὐεργέται, και χρυσοκάνθαροι πολλοὶ μεγαλοπατριῶται. Ἴβετε, νάνοι, γύρω σας τί ἄνθρωποι μεγάλοι!... ἰγὼ δὲ σκόθυ ἄσημος εἰς τοῦτοῦς τὸ κεφάλι κ' ὅπισθον εἰς τὸ ἄρμα τῶν ὠσάν Παρίας πρέγω και ὅτε κλέφτην γίγαντα ὡς πρόγονον δὲν ἔχω.

Ἐμπρὸς εἰς τούτους γίγαντας πῶς νὰ μὴ εἶμαι νάνος; . . και ἂν καθένας ὄφηλός θηλῆσω νὰ φορέσω, και ἂν κομήσῃ Αἰαντος τὴν κεφαλὴν μου κρένος, νὰ ὄφηλώσω σπιθαμὴν ποτὲ δὲν δὴ μ' ἔμπορέσω.

Ἐλάτε, νάνοι προσφιλεῖ, ἔλατε τέλος πάντων... ἀπηγόθησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων. Ποῦ εἶναι ὁ πλανήτης σας και τὸ Βασιλείον σας και τί τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν σας; Ἐχετε Σόνταγμα και σῆς, Βουλὴν, Πρόεβρους, νόμους, εὐροδοχία, δάναια, στρατοῦς, σιδηροδρόμους;

Ἄν Ἄνακτα δὲν ἔχετε ὅτ' ἄν τὸπον σας κανένα, ὡς Ἠγεμόνα πάρετε τὸν Φασουλήν ἐμένα. Κι' ἰγὼ δὲ κάμω ἔνδοξον και μέγα τῆνορά σας, δὲ μεγαλώσω ἔνταυτῆ και τὸ ἀνάστημά σας, και τάφανῆς Βασιλείον τῶν μικροσώμων νάνων δὲ γίν' ὅπ' ὁ τὸ σῆπτερόν μου ἀντίξιον παΐδιον.

Και τότε οἱ Μπουλκίηδες τοῦ μικροβασιλείου, τρυφῶντες τοὺς χρυσοὺς καρποὺς τοσοῦτου μεγαλείου, δὲ κάμουν εἰς τὸν Ἄνακτα γενναίως προσφοράς, κ' ἂν ἀντιλέγγ δι' αὐτὸ κανίνας μασκαρεῖς, ἀμῆμως μετὴν πτέρναν μου δὲ τὸν τσαλιπατῶ και μ' ἕνα μόνο φῶστημα ἠφῆλὰ δὲ τὸν πετῶ.

Ἐλάτε, ἀνθρωπάκια, ὅτ' ἄν Φασουλήν τριγύρω... σὰς βλέπω, σὰς περιφρονῶ, κ' ἐκ μῆσης σὰς οἰκτεῖρω. Τώρα ἐνόησα κ' ἰγὼ πῶς εἶμαι κατὶ τί και ὅτε ἀπὸ γιγάντας ἡ σκόφρα μου κρατεῖ.

Τώρα κ' ἰγὼ πραγματικῶς καταλαβαῖν πᾶ πῶς εἶμαι ἄνθρωπος οὐστός, πῶς ἴχω ἀνθρωπιά.

Ἐλάτε, ἀνθρωπάκια, ὅτ' ἄν Φασουλήν τριγύρω... σὰς βλέπω, σὰς περιφρονῶ, κ' ἐκ μῆσης σὰς οἰκτεῖρω. Ἐμπρὸς σὲ σὰς κορδώνομαι κ' ἰγὼ περιφρανῆς και τάκρα τοῦ κρασπέδου μου φιλήσατε πρηγῆς. Ἐμπρὸς σας εἶναι, μύρμηκες, κ' ὁ Φασουλής ὁ νάνος ἔλεφας, λέων, Βασιλεὺς, Μπουλκίης, Ταμερλάνος.

Ἐλάτε ὅτ' ἄν ἀπόγονον ἐμὲ τῶν Κορυβάντων, οἱ νάνοι Βασιλεῖς τῶν ἄς ἔλθουν νὰ με στέφουν... ἀλλὰ προσέχετε καλά ὅτ' ἄν τὸπον τῶν γιγάντων μῆπως με δῆτε ἔχετε οἱ γίγαντες σὰς κλέφουν.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλής τὸ χέρι τοῦ ἀπλόνης κ' ἀρσενικοῦς και θηλυκοῦς ὅτ' ἄν σκόφρα τοῦ τοῦς χῶνας, κ' ὅπισθον τοῦ περιέργως φωνάζει μαγκαρία και μετ' ὅτ' ἄν σκόφου τοῦ γενεῆ ἡ ἔγκυος κυρία.)

Και ἄλλοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἄγγελιας.

Ἐτὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνον τοῦ Βαλοσάμη, κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης, θαυμάσιον γραντῆν δὲ εὐργῆς μετὰ καλῆς και παγωτὰ ποικιλία και ὄρας εὐφροσύνης. Ἐκεῖ μετὰ καλαμάκι τοῦ παγωτὸ ρουφῆς και εἰς σπανίαν γεθῖον κ' ἀπόλαυσιον τρυφῆς.

Τὸν Κίμωνα Ὁρλάνδον και ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει, ποῦ ἰατρὸς τυγχάνει τὰ μάλα φιλιπτός του, διότι τοῦ Σωτήρος τὸν ἀργυροῦν δὲ φέρῃ, ἔλαχιστον θραβεῖον τῆς ἰκανότητός του.

Τῆς Ἀθῆνᾶς ὁ Ὑμνος, καλοὶ μου συμπολίται, ποῦ ἔλον περιέχει τὸ πάλας μεγαλείου, σὰς λέγομεν πῶς μόνον ἀντὶ δραχμῆς πωλεῖται εἰς τῆς γνωστῆς Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τὴν αὐριον ἡμέραν ὅτ' ἄν Ζάππειον ἐκεῖ δὲ κάμω συναυλίαν ἢ Φιλαρμονικὴ ὅπ' ἄν τὸν προτασίαν εὐδοκίαν δεσποινῶν κ' ἄδρῶν δὲ συρρέουσι τὴν εὐγενῆς καινῶν.

Και ὁ Ρωμηὸς ἀνθοστεφῆς προσέρχεται νὰ ράνῃ τοὺς γάμους τοῦ ἀγαπητοῦ Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη, κ' εἰς τοὺς νυμφίους εὐχεταὶ ζωὴν τοῦ Μωθουάλα, πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Ἀβραάμ και τοῦ πουλοῦ τοῦ γάλα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ὀπῆτι μου ἀνέβη,
ὅτ' ἄν Νεάπολιν ἀπάνω, — κ' ἀπὸ τοῦδ' συνορεύει
μετὰ Ἰενοβοχέτον Εὐδῆ, — ἐρῶ ὅτ' ἄν λάθι, φρεῖς ὅτ' ἔξυδι,

μετὰ Χρημῶν μετὰ μάνθρα, — μετὰ μεγάλ' οἰκοδομῆς,
και μετὰ χῆρα δίχως ἀδρῆ, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.